

Sångbok : [Utg. av] Göteborgs nation i Uppsala

81 A z Br. 1930 Sångbok

[SÅNG, BOK utg. AV...]

V.H.
Sv.

Jarl.
(Sv.)
o

1930

Göteborgs Nation

i Uppsala

424

UPPSALA 1930. WRETMANS BOKTRYCKERI A.-B.

15500

Sång.

Tillägnad Göteborgs Nation
av Vilhelm Sjögren.

Våra hem, de stå,
bland runohällar grå,
där ännu leva sagan och sången
om ledungståg på haven,
om den stolta gånggriftsgraven,
dit en högburen hövding är gången.
Från runristat stup
ur havets djup
klingar vikingens bragdfyllda drapa.

Våra hem, de stå,
där vreda vågor slå
mot den skumhöljda, solbrända hällen,
där havsorkanen viner,
och där sommarsolen skiner,
och där ledfyren blinkar i kvällen.
Du sagornas land —
din våg mot strand
sjunger ungdomens dådlystna drapa.

Våra hem, de stå,
där mjuka vågor gå
med sitt solglitterskum in i gatten.
I aftonrodnadsglansen
går på bron den unga dansen,
medan marelden lyser i natten.
De hårdgråa berg
få ljungens färg
av den dalande västerhavssolen.

Våra hem, de stå,
 där våra fäder så,
 där de skörda från forndunkla dagar.
 Där rodnar kaprifolen
 som den mö i sommarsolen,
 som mig väntar i barndomens hagar.
 Där stå våra hem —
 vi älska dem,
 våra hem invid västersolshavet.

1. Längtan till landet.

Vintern rasat ut bland våra fjällar,
 drivans blommor smälta ner och dö.
 Himlen ler i vårens ljusa kvällar
 solen kysser liv i skog och sjö.
 Snart är sommarn här, i purpurvågor,
 guldbelagda, azurskiftande
 ligga ängarna i dagens lågor,
 och i lunden dansa källorne.

Ja, jag kommer! Hälsen glada vindar,
 ut till landet, ut till fåglarne,
 att jag älskar dem till björk och lindar,
 sjö och berg, jag vill dem återse.
 Se dem än som i min barndomsstunder,
 följa bäckens dans till klarnad sjö,
 trastens sång i furuskogens lunder,
 vattenfågelns lek kring fjärd och ö.

2. Gaudeamus.

Gaudeamus igitur, juvenes dum sumus,
 Post jucundam juventutem,
 Post molestam senectutem,
 Nos habebit humus.

Ubi sunt, qui ante nos in mundo fuere?
 Vadite ad superos,
 Transite ad inferos,
 Ubi iam fuere.

Vita nostra brevis est, brevi finietur
 Venit mors velociter,
 Rapit nos atrociter,
 Nemini parcetur.

Vivant academia, vivant professores,
 Vivat membrum quodlibet,
 Vivat membra quaelibet,
 Semper sint in flore!

Vivant omnes virgines, faciles, formosae,
 Vivant et mulieres,
 Tenerae, amabiles,
 Bonae, laboriosae.

Vivat et respublica et qui illam regit.
 Vivat nostra civitas,
 Maecenatum caritas,
 Quae nos hic protegit.

Pereat tristitia, pereant osores,
 Pereat diabolus
 Quivis antiburschius
 Atque irrisores!

3. O gamla klang- och jubeltid!

O gamla klang- och jubeltid,
 ditt minne skall förbliva
 och än åt livets bistra strid
 ett rosigt skimmer giva.

Snart tystnar allt vårt yra skämt,
 vår sång blir stum, vårt glam förstämt,
 o Jerum, Jerum, Jerum,
 o que mutatio rerum.

Var äro de, som kunde allt
 blott ej vår ära svika,
 som voro män av äkta halt
 och världens herrar lika?

De drogo bort från vin och sång
till vardagslivets tråk och tvång.
o Jerum etc.

(*Filosof*): Den ene vetenskap och vett
in i scolares mänger,

(*Jurister*): den andre i sitt anlets svett
på paragrafer vränger.

(*Teolog*): en plåstrar själen som är skral.

(*Medicinare*): en lappar hop dess trasiga fodral.
o Jerum etc.

Men hjärtat i en sann student
kan ingen tid förfrysa.
Den glädjeeld, som här han tänt,
hans hela liv skall lysa.
Det gamla skalet brustit har,
men kärnan finnes frisk dock kvar,
och vad han än må mista,
den skall dock aldrig brista.

(Ringen slutes.)

Så slutet, bröder, fast vår krets
till glädjens värn och ära.
Trots allt vi tryggt och väl tillfreds
vår vänskap trohet svära.
Lyft bågarn högt och klinga, vän,
de gamla gudar leva än
‡ bland skålar och pokaler ‡

4. Rhenvinets lov.

Sätt nu fram i källarsalen
av den dunkelgröna färg
härligt glänsande pokalen
fylld av ädla druvors mærg.
Ty blott rhenvin vill jag dricka,
nöjd och glad i samma stund,
då mot mig dess pärlor blicka
från pokalens vida rund.

Under Spaniens sol mähända
färgas druvan mera röd,
må champagnens eldflod tända
i mitt bröst passionens glöd.
Men det rhenska vin ej rusar,
sans och måtta bor däri,
och mitt hjärta mildt det tjusar
likt en älskad melodi.

I min ungdoms fröjd och gamman
som i mannaåren än
detta vinet band mig samman
med så mången trofast vän.
Därför, när mig döden nalkas,
förr'n min kropp blir lagd i skrin,
av en droppe låt mig svalkas
av det ädla rhenska vin.

5. Jag är en främling...

Jag är en främling från Delos' stränder,
från vänskapsöarnas varma länder.
Min vandringsstav är av rankor virad,
och ibland vänner så dricker jag.

Må därför ingen min lära klandra
att dricka själv och att fylla andra.
Min vandringsstav är av rankor virad,
och ibland vänner så dricker jag.

O, unga flicka, har du ej anat,
att kärlekguden dig har danat?
Självt främlingen ifrån Delos' stränder
sitt land kan glömma men icke dig.

Men jag är Bacchus och ingen annan,
fast ingen lager bekransar pannan.
Min vandringsstav är av rankor virad,
och ibland vänner så dricker jag.

6. Vila vid denna källa.

Vila vid denna källa!
 Vår lilla frukost vi framställa;
 rött vin med pimpinella
 och en nyss skjuten beckasin.
 Klang, vad buteljer, Ulla,
 i våra korgar överst fulla,
 tömda i gräset rulla
 och känn vad ångan dunstar fin.
 Ditt middagsvin
 sku vi ur krusen hälla
 med glättig min.
 Vila vid denna källa!
 Hör våra valthorns klang, kusin!
 Valthornens klang, kusin!

7. Caramboli.

Napoleon var världens störste krigare,
 som du, som jag, som mången annan.
 Vet du, min vän, vad om honom sades,
 var grunden till hans tapperhet?

Refräng:

Jo — Napoleon med sitt kompani
 drack ur en flaska caramboli,
 carambambimboli caramboli!

Vill du, min vän, hos flickor göra lycka,
 det kan gå väl, det kan gå galet.
 Det är minsann ett vågat stycke,
 som fordrar ganska mycket mod.

Refräng:

Men jag kan hålla ett mot tie
 att hjälpa kan caramboli
 etc.

Caramboli är världens största salighet,
 all jordens lycka bor därinne.
 Det är nog bra för svaga magar
 och för de starka också bra.

Refräng:

All jordens våld och tyranni
skall vika för caramboli
etc.

8. Svarte Robin.

Mel.: »Svarte Rudolf».

Se Svarte Robin han dansar
på bal lik en ung kandidat.
Hur väl vet han ej vilka plikter,
som följa hans inspektorat!
Men ej på musiken han tänker
och svävande ljusa ben,
nej, på hur parkettgolvet blänker
i ljusrampens magiska sken.

Hör Svarte Robin han talar,
hör ärans och hjältarnas språk!
Så skönt som i gudarnas salar
går tanken sin glansfulla stråk.
Vem kan väl som Du oss charmera?
Bedårad, förlorad man ler.
Vem kan väl som Du renovera
ett välkänt citat av Tegnér!

Du kallade en gång nationen
»ett skepp på det villande hav».
Du ville ej vara galjonsbild,
nej hellre som gast gå i kvav!
På vikingafärd efter kova
snart kursen Du hade klar,
ej »falla» Du kunde blott »lova»
— och löftet Du höll som en karll!

Vem vet vilka ståtliga vyer,
Du skådar i Ditt okular,
av framtida galamenyer,
ty konsten i blodet Du har:
Så hell Dig, Du väldige Robin,
en ny Olof Rudbeck Du är!
En bjässe på Upsalaslätten,
som han för studenterna kär.

9. Bordsvisa.

Mel.: Fjäriln vingad syns på Haga . . .

- (Kavaljerer) Terpsichore, Bacchus, Venus
helga vi den natt, som går!
- (Damer) *Terpsichore* blott vårt genus
— tant har sagt det — hylla får!
- (Kav.) Strunt i tanten — Fyrisstaden
känner ingen tantmoral!
- (Dam.) Jo, för all del — fast vi ta den
ju ej gärna med på *bal*!
- (Kav.) Säg, sylfider, finns det maken
till vår evigt unga stad!
- (Dam.) Oförvägen, vild och vaken
dygnet om — en farlig stad!
- (Kav.) Här i ostörd sämja mötas
lärdomsvett och oförnuft!
- (Dam.) Här må livets vår förnötas,
här är oss en salig luft!
- (Kav.) Edens rosor blint vi plocka
uti edert paradiset!
- (Dam.) Ständigt nya skalkar locka,
ej av skadan blir man vis!
- (Kav.) Ingen vetenskap betvingar
gamle gluntens övermod!
- (Dam.) Ännu serenaden svingar,
tänder jungfruburens blod!
- (Kav.) Terpsichore, Bacchus, Venus
helga vi den natt som går!
- (Dam.) *Terpsichore* blott vårt genus
— dumma fördom! — hylla får!
- (Kav.) Venus dock, I fördomsfulle,
skall väl ock ha sin tribut!
- (Dam.) Ja, kanhända att vi skulle
offra någon sen minut!
- (Kav.) Terpsichore, Bacchus, Venus
helga vi den natt som går!
- (Dam.) Terpsichore, Bacchus, Venus!
Intill morgonsol uppgår!

(Kav.) Eder skål, I tjustrarinnor!
 Er den bräddade pokall!
 Vin och sång och ädla kvinnor
 är och blir vårt ideal!

10. Sancta Lucia.

Sankta Lucia ljusklara hägring,
 sprid i vår vinternatt glans av din fägring!
 Kom i din vita skrud huld med din maning!
 Skänk oss, du julens brud, julfröjders aning.

Refr.:

Drömmar med vingesus under oss sia.
 Tänd dina vita ljus, Sankta Lucia!
 Drömmar med vingesus under oss sia.
 Tänd dina vita ljus, Sankta Lucia!

Trollsejd och mörkermakt ljust du betvingar,
 signade lågors vakt skydd åt oss bringar.
 Stjärnor, som leda oss, vägen att finna,
 blir dina klara bloss, fagra prästinna.

Refr.:

11. Lejonriddarne.

Vikingasäten, åldriga lundar,
 klippor, den eviga frihetens värn!
 Fädernesland! Försoningen stundar,
 Vaulunders söner smida sitt järn.
 Härbudet höres, lejonet ryter;
 gullgul dess man på böljorna flyter
 över de trenne strömmarna bryter
 lejonriddarnes frälsande här.
 Och valkyrian höjer fanan
 på de fält, där hon fordom var skyddande gäst;
 hennes öga lyser banan,
 där hon tumlar bland svear sin blodiga häst.
 I spetsen ljungar Tor
 med hammarn ljus och stor,
 och i skyarna åker den dundrande gud.
 När han svingar
 jättetvingarn
 tändes stjärnan av Norden vid tordönets ljud.

12. Det var i vår ungdoms...

Det var i vår ungdoms fagreste vår,
 man drack varandra till och man sade gutår!
 Och alla så dricka vi nu N. N. till
 (*Solo*) Och N. N. han säger inte nej därtill!
 För det var i vår ungdoms fagreste vår,
 man drack varandra till och man sade gutår!

13. När skämtet tar ordet.

När skämtet tar ordet vid vänskapens bord
 med fingret åt glaset, som dofta,
 så drick och var glad: — på vår sorgliga jord
 man gläder sig aldrig för ofta.

En blomma är glädjen: i dag slår hon ut,
 i morgon förvissnar hon redan.
 Just nu, då du kan, hav en lycklig minut
 och tänk på den kommande sedan.

14. I den skönaste stad Barcelona.

I den skönaste stad Barcelona,
 där bodde en pige Bellona,
 hög och slanka
 som en ranka,
 som en palm ifra Salamanca.

Hon var skön som en Sarones lilja,
 Bellona, den lyckans pamfilia,
 graciosa,
 preciosa,
 ja, hon var ju sin bys bella rosa.

Henn' älskte den tappre Rodrigo,
 toreador uti staden Madrido,
 toreadore,
 matadore,
 en man som var stark in amore.

Han gick klädd i den finsta sammeta,
hans lomme var fylld med moneta,
hans bareta
purpureta,
och han förde sig som en atleta.

Han drog ut för att vinde Bellona
men då var hon en anden mans kona,
schwer matrona,
mange bona;
Rodrigo han köpte patrona.

Han stod i den höje altano,
och så sköt han sig mitt här i plano;
tristamenta,
experimenta.
Men det var ju ej annat att vänta.

Bellona tog av och blev magro,
så stygg som förhän hon var fagro,
sökte morte
i Rio Norte,
mens man spelte på pianoforte.

15. **Albertina.**

Och där byggdes en skuta uti norden.
Albertina, ja, så var skutans namn, pumpa läns!
Albertina, låt så vara,
Albertina, ingen fara.
Albertina, ja, så var skutans namn, pumpa läns!

Och den skutan är allaredan målad,
den är målad i rött och gredelint, pumpa läns!
Albertina etc.

Och den skutan är allaredan lastad,
den är lastad med bayersk öl och vin, pumpa läns!
Albertina etc.

Till Madeira vi skola styra färden,
till Madeira vi färden styra skall, pumpa läns!
Albertina etc.

Och jag har varken fader eller moder,
de ä' döda och lagda uppå bår, pumpa läns!
Albertina etc.

Och jag har varken syster eller broder,
de ä' borta i främmande land, pumpa läns!
Albertina etc.

Och på stranden står flickan och gråter,
ja, hon gråter för lilla vännen sin, pumpa läns!
Ja, hon gråter, låt så vara,
ja, hon gråter, ingen fara,
ja, hon gråter för lilla vännen sin, pumpa läns!

16. Jungman Jansson.

Hej å hå, Jungman Jansson, redan friskar morgon-
vinden,
sista natten rullat undan och Constantia ska gå.
Har du gråtit med din Stina, har du kysst din mor
på kinden,
har du druckit ur ditt brännvin, så sjung hej å hå!
Hej å hå, Jungman Jansson, är du rädd din lilla
snärta
ska bedraga däj, bedraga däj och för en annan slå?
Och som morgonstjärnor blinka, säj, så bultar väl
ditt hjärta,
vänd din näsa rätt mot stormen och sjung hej å hå!
Hej å hå, Jungman Jansson, kanske ödeslotten
faller,
ej bland kvinnfolk, men bland hajarna i Söder-
haven blå?
Kanske döden står och lurar bakom trasiga
koraller —
han är hårdhänt, men hederlig, så sjung hej å hå!
Kanske sitter du som gammal på en farm i Alabama,
medan åren siktas långsamt över tinningarna grå.
Kanske glömmet du din Stina för en sup i Joko-
hama —
det är slarvigt, men mänskligt, så sjung hej å hå!

17. Farväl min vän.

Farväl, min vän! Jag far ut på böljan blå
 mot stormigt hav, där de höga sjöar gå.
 Farväl, min vän! I mitt öga tåren står,
 när från dig min lilla vän nu ombord jag går.

Refr.:

Anna, min vän, nu lättar skutan ankar;
 stå icke så i sorgens dystra tankar.
 Snart på skutan över Doggers bankar
 kommer jag, hi och hej, till dig igen, lilla vän!

Snart över hav »Vita falken» smäcker går
 till Rio, Kap, till Bombay och Singapore.
 Bland palmer där snart jag sköna kvinnor ser,
 men blott dej, lilla vän, jag min kärlek ger.

Refr.:

18. Nu tror jag det kan vara tid...

Nu tror jag det kan vara tid
 att tänka på refrängen
 och efter dagens kiv och strid
 bege sig hem i sängen.

Och drömma där mång' ljuvlig dröm
 om gull och gröna skogar,
 ett eget bo, en hälft så öm
 och här och där små krogar.

Rectissime!
 Strictissime!

Skål frater amantissime!
 Ett eget bo, en hälft så öm
 och här och där små krogar.

19. Lämner gemaken!

Lämner gemaken,
vandrer ur salen,
träder på trappan med en bräddfull pokal!
Jorden är vaken.
Genom all dalen
vårvinden dansar som en lustig signal.

Kransar er binder,
kransar till leken,
kransar av blomster och av grönaste blad —
blad ifrån linden,
blad ifrån eken.
Världen är skimrande och dagen är glad.

Skyarna tåga,
sjöarna blänka,
skogarna gunga högt mot himmelen, den blå!
Glömmer att fråga,
glömmer att tänka!
Sjunger och roger er och danser på tå!